

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: VED HOFFMANS DØD

Citation: Aarestrup, Emil: "VED HOFFMANS DØD", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 1. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid54810.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

VED HOFFMANS DØD

I

See, Naturen føler Smerte;
Ak, af Venner har den Faa,
Som den kan betroet sit Hjerte,
Og som kan det heelt forstaae.
Blegnet er en skøn Phantast,
Feberdrømmen alt forbi!
Med et Smiil hans Øie brast.
Røsten med en Melodie.

II

Det Foragtede paa Jorden,
Narrens latterlige Færd,
Ei af ham forsmædet er vorden.
Han har viist det Latter værd.
Ingen Pidsk, ei Hadets Kanter,
Kiærlighed han Daaren bød:
Skriv Sonetter, arme Fjanter!
Nu, da Digteren er død.

III

Men til Gravens stille Høi
Pudlen trofast vandrer hen.
Dvæler, uden Glam og Støi,
Fælder Taarer for sin Ven.
2 Katten selv - hvor kan den andet?
Did om Midnat gaaer med Gys,
Lægger Hovdet ned paa Sandet,
Øiet skænker Graven Lys.

IV

Børn, hvis Skjald han gierne var,
Smaa og Store, ligegodt.

Flor om deres Kiephest har.
Sort er deres Dukkeslot.
Alle nu vemodig skue
Paa den tomme, øde Krog,
Hvor, ved Phantasiens Lue,
Han sit Sagn af Barmen tog.

V

Sørg ei. Venner! Skiæmt og Lyst
Har han ei i Døden glemt.
Frit og herligt er hans Bryst,
Ei en Tone er forstemt.
Høiere hans Røst nu klinger.
Dybere hans Digte gaae:
Vi, med Længslens spæde Vinger,
Ahnende ved Graven staae.